

Predmet: Milorad Lazić i dr. – Medak

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 36/10

Optužnica podignuta: 06.10.2009.

Tužilaštvo: Nebojša Marković/Miroljub Vitorović, zamenik Tužioca za ratne zločine

Krivično delo: ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz čl. 144 KZJ, u saizvršilaštvu

Optuženi: Milorad Lazić¹

Perica Đaković

Nikola Vujnović

Mirko Marunić

Nikola Konjević

Branioци: advokat Đorđe Dozet (za optužene Milorada Lazića i Nikolu Konjevića)

advokat Đorđe Kalanj (za optuženi Pericu Đakovića i Nikolu Vujnovića)

advokat Rajko Jelušić (za optuženog Marka Marunića)

Sudsko veće: sudija Vinka Beraha-Nikićević, predsednica Veća

sudija Milan Dilparić, član Veća

sudija Snežana Nikolić-Garotić, član Veća

Glavni pretres: 24. novembar 2009.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Glavni pretres je počeo čitanjem optužnice.

Optuženi se terete da su, kao pripadnici Teritorijalne odbrane i rezervnog sastava milicije SAO Krajna, u periodu od 3. do 8. septembra 1991. godine, u prostorijama stanice milicije u Medaku (Hrvatska), nečovečno i okrutno postupali prema Mirku Meduniću, pripadniku MUP-a Republike Hrvatske koji je položio oružje 3.9.1991. posle borbe sa pripadnicima milicije SAO Krajna na putu za Bilaj i doveden u Medak u prostorije stanice milicije koja se nalazila u preuređenoj gostionici *Jadran*, tako što su ga prilikom ispitivanja sve do 8.9.1991. godine danonoćno tukli rukama, nogama, palicama, drvenim kolcem, rezali ga i ubadali nožem, kojom prilikom je Mirko Medunić trpeo bolove jakog intenziteta i od kojih je više puta padao u nesvest, čime su izvršili krivično delo ratni zločin protiv ratnih zarobljenika.

Saslušanje optuženog Milorada Lazića

Optuženi je rođen u Medaku, ali je nakon završene osnovne škole otišao u Zagreb, gde je završio srednju školu unutrašnjih poslova. Kao milicioner radio je u Sinju a kada su počela ratna dejstva bio je primoran da se kao Srbin vrati u Medak, gde je početkom leta 1991. godine postao pripadnik Teritorijalne odbrane pod komandom pukovnika [Stojana] Španovića. U inkriminisano vreme [krajem avgusta i početkom septembra 1991.] bio je na položaju u istočnom Gospiću.

¹ Svi optuženi se brane sa slobode.

Nakon šest dana vratio se kući na odsustvo dan, dva, tek toliko da se presvuče i malo se odmori. Video je kako iz kafane *Kod Bose* izlaze gardisti. Hteo je da vidi šta se dešava i zato je ušao unutra. U jednoj prostoriji video je puno ljudi i u ćošku kod vrata jednog nagog čoveka, koga je gardista koga su zvali doktor Nikolić sekao nožem po telu i licu. Jovan Potrebić, koji mu je jedino bio poznat, rekao mu je da je taj čovek bio oštećeni Mirko Medunić. Nije mogao to da gleda, tako da je zatvorio vrata i otišao kući. Dva dana kasnije vratio se na položaj. Po povratku sa položaja saznao je da je oštećenog Medunića spasao Jovica Ivančević zvani Pućan, koji ga je odveo u bolnicu u Udbini.

Oštećenog Medunića ne poznaje niti su ikada kontaktirali.

Saslušanje optuženog Parice Đakovića

Optuženi je rođen u Gospiću, gde je živio do 1991. godine. Nakon jednog incidenta u kome su mu Hrvati pretili smrću odlučio je da sa prijateljem Jovicom Ivančevićem ode u Knin i tamo se priključi Teritorijalnoj odbrani. U Kninu su ih uputili da se jave rezervnom sastavu policije u Udbini. Jovica i on su se smestili u hotelu i bili su cimeri. Jednog dana početkom septembra 1991. Jovica ga je pozvao da krene sa njim do bolnice kako bi bili obezbeđenje jednom pacijentu. Naime, Jovica je u bolnicu doveo oštećenog Mirka Medunića, koji je bio Hrvat, pa ga je doktor Matić zamolio da dovede obezbeđenje kako ga niko od srpskih pacijenata ne bi uznemiravao. Jovica mu je (optuženom) rekao da je Medunić bio zarobljen i da su ga tukli, ali da ga je on izbavio. Njih dvojica su ga čuvali, stajali su ispred vrata njegove sobe i ispred bolnice. Optuženi je tom prilikom ušao u sobu i prvi put video oštećenog Medunića. Medunića je poznavao od ranije sa turnira, jer su obojica bili fudbaleri. Pokušao je da razgovara sa njim, ali on nije mogao da govori, delovalo je kao da nije svestan gde se nalazi. Primetio je da ima podliv ispod oka. U istoj sobi bio je ranjeni policajac Barać, sa kojim je malo popričao i izašao iz sobe. Nakon četiri, pet sati više nije bilo potrebe da čuvaju Medunića, tako da su Jovica i on otišli na punkt na autoputu Korenica-Gračac gde su inače kontrolisali saobraćaj na ulazu u mesto. Hrvatsku je napustio krajem septembra, početkom oktobra 1991. godine jer je bio dete iz mešanog braka Hrvatice i Srbina i nije želeo da učestvuje u ratu.

Poznaje optuženog Milorada Lazića, ali ga u to vreme nije video. Poznato mu je da je stanica milicije bila u gostionici *Jadran*, ali on tamo nikada nije odlazio.

Saslušanje optuženog Nikole Vujnovića

Optuženi je 1990. godine otišao iz Gospića u Beograd jer je kao rvač potpisao ugovor sa klubom *Partizan*, kako bi se sklonio od rata. Zbog teške finansijske situacije otišao je da trenira u Nemačkoj. Tamo je nastojao da potpiše ugovor sa borilačkim klubom *Ninbegr 04* jer je njegova majka živela u Ningergu, tako da je tamo mogao da se smesti. Njegov prijatelj Miloš Govedarica, koji je takođe bio rvač i živio u Nemačkoj, pomogao mu je da ostvari kontak sa tim klubom. Iako je završio višu trenersku školu nije mogao da primeni svoje znanje jer nije znao nemački jezik. Nakon dva, tri meseca, za katolički Božić 1991. godine otišao je kući na odusustvo. Nakon praznika se vratio u Nemačku. Pblem je takođe bio jer kao stranac nije mogao da nastupa na takmičenjima dve godine. Zbog toga se 1992. godine vratio u Beograd. U Nemačku je ponovo otišao 1996. godine i od tada je povremeno dolazio u Srbiju. O tome šta se desilo u Medaku čuo

je prvi put kada je uhapšen u maju 2004. godine na graničkom prelazu Nikelsdorf. Tom prilikom je saznao da je u odsustvu osuđen u Hrvatskoj i da se nalazi na Interpolovoj poternici. Četiri meseca je proveo u pritvoru i nakon saslušanja svedoka sud u Austriji je odbio izručenje Hrvatskoj i oslobodio ga. Nakon toga se vratio u Beograd i nastavio da trenira u *Partizanu*.

Tokom rata nije bio pripadnik TO niti rezervnog sastava policije SAO Krajna. Poznao je oštećenog Medunića, ali nikada nisu bili u lošim odnosima. Od optuženih poznaje Nikolu Konjevića i Milorada Lazića dok je Marka Marunića upoznao tokom ovog procesa.

Saslušanje optuženog Marka Marunića

Optuženi je u inkriminisano vreme živeo u Medaku. Bio je pripadnik Teritorijalne odbrane i često je bio na položaju. Seća se da je sredinom septembra 1991. godine iz bezbednosnih razloga svoje trogodišnje dete odveo tetki u Beograd. Bio je bio samohrani otac, tako da ga za vreme čestih granatiranja nije imao ko čuvati. U Beogradu je proveo sedam, osam dana, nakon čega se vratio u Medak dok je dete tokom rata ostalo kod tetke. Poznato mu je da su u septembru 1991. godine u gostionici *Kod Bose* bili smešteni dobrovoljci iz Srbije, ali on tamo nije ulazio.

Oštećenog Medunića ne poznaje. Optužene Lazića, Đakovića, Konjevića i Vujnovića poznaje iz viđenja. U kritičnom periodu u Medaku je viđao optuženog Lazića.

Saslušanje optuženog Nikole Konjevića

Optuženi je pre rata živeo u Gospiću, gde je radio u policiji. Nakon početka rata i priznavanja Hrvatske, napustio je policiju i otišao u Medak, gde je živela njegova majka. Krajem juna, početkom jula 1991. postao je pripadnik TO u Medaku, pod komandom Stojana Španovića. Dana 23. ili 24. avgusta 1991. godine odveo je svoju porodicu u Novi Sad kod svog brata. Seća se da se 7. septembra autobusom vratio do Knina jer autobusi nisu vozili do mesta gde su bila ratna dejstva. Stigao je u večernjim satima i ušao u jednu gostionicu koja je radila. Pitao je da li bi ga neko odveo do Medaka i rekao da će platiti. Rekli su mu da niko ne vozi noću, ali da će ga ujutru [8.9.1991.] neko odvesti, tako da ga je [Mirko] Jerković odveo. Njegova majka je i dalje živela u Medaku. Dok mu je pokazivala gde je granata pala i pogodila lipu koja se nalazila u dvorištu, naišao je plavi automobil marke *reno 4* i iz njega je izašao Jovica Ivančević i pozvao ga da zajedno odu do Udbine da odvezu jednog čoveka do bolnice. Majka se protivila jer se tek bio vratio, ali je on ipak ušao u auto. Tada je video da je na zadnjem sedištu sedeo oštećeni Mirko Medunić. Imao je podliv ispod oka i posekotinu na usni. Pitao ga je šta se dogodilo i kada mu je Medunić odgovorio *ćuti, dobro je* shvatio je da je u lošem stanju. Jovica mu je rekao da je Medunić zarobljen u Gospiću u kući izvesnog Čorapana, ali mu nije objasnio odakle su mu povrede. Na putu prema Udbini skenuli su sa puta kako bi u Kruškovcu pokupili profesora Mišu Čubrila. Dok su išli prema bolnici optuženi je Medunića ponudio cigaretom i ovaj je prihvatio. Zatim mu je dao celu kutiju cigareta i nešto para kako bi imao u bolnici. U bolnici su oštećenog Medunića predali doktoru Matiću, nakon čega su se vratili u Medak. Nakon dva, tri dana zajedno sa majkom je napustio Medak i priključio se porodici u Novom Sadu.

Optužene je pre rata poznao samo iz viđenja.